

ESMUC

ABRIL 2006
NÚMERO 5

ESCOLA
SUPERIOR
DE MÚSICA DE
CATALUNYA

Escola Superior de Música de Catalunya

Joan Massià Recordant el mestre

*L'Escola presenta
la seva nova imatge gràfica*

NOTICIARI

Finalitza el projecte internacional Harmos

El projecte Harmos, destinat al desenvolupament de nous productes i serveis multimèdia aplicats a l'àmbit musical www.harmosproject.com, ha finalitzat aquest mes de març. L'ESMUC, per mitjà del Departament de Sonologia, ha participat com a membre d'aquest programa en l'enregistrament de diverses classes magistrals realitzades tant per professors de l'Escola com per intèrprets i estudiosos convidats. El contingut d'aquestes classes magistrals (que han inclòs tot tipus d'estils i temàtiques) ha estat analitzat pels alumnes de l'ESMUC, amb la supervisió de la Fundación Albéniz, responsable del projecte. Un cop analitzades, han estat traduïdes al castellà i a l'anglès.

Acabada, per tant, la fase d'anàlisi i traducció de les classes magistrals dutes a terme a l'ESMUC, la biblioteca de l'Escola permetrà que els estudiants puguin veure no només aquestes, sinó també les classes que han estat enregistrades a la resta de conservatoris europeus que han participat en el projecte. A més de l'ESMUC, han estat: la mateixa Fundación Albéniz, el Grup de Tecnologia Musical de la Universitat Pompeu Fabra, Orbiteam, l'Associació Europea de Conservatoris i Escoles de Música (AEC), i els conservatoris de Lituània, Brussel·les, Stuttgart, el Royal College of Music de Londres, i l'Escola Superior de Música i Arts de l'Institut Politècnic de Porto. Per a més informació: www.esmuc.net/sonologia.

ENRÍC GINE

ENRÍC GUAUS

Enregistrament d'una de les sessions del projecte Harmos

Premis

El compositor de bandes sonores i professor de composició per a mitjans audiovisuals de l'ESMUC, Arnau Bataller, ha estat el guanyador del VIII Premi Tirant de l'Audiovisual Valencià per la música original de l'audiovisual *Omar Martínez*. L'enregistrament d'aquesta banda sonora es va dur a terme a les instal·lacions de l'ESMUC i si van involucrar vuit línies de so per a una formació de saxo tenor, quartet de corda, guitarra i piano.

L'ESMUC, seu de la 27a edició del Concurs Joan Massià en la modalitat de piano

L'Associació Massià-Carbonell, organitzadora del certamen d'interpretació Joan Massià, destinat a afavorir els joves intèrprets i difondre la música del mestre Joan Massià, celebrarà aquest mes d'abril una nova edició del seu Concurs d'Interpretació Musical. En l'especialitat de piano, el certamen tindrà lloc la dar-

tera setmana d'abril, amb la prova eliminatòria el dijous 27, i el divendres 28, la prova final. Ambdues audicions tindran lloc a l'aula de cor de l'ESMUC (3r pis).

El jurat del Concurs Massià està format per Miquel Farré (president), Albert Atenelle, Josep Maria Colom, Maria Rosa Llorens, Salvador Pueyo i Maria Glòria Vilapuig.

Nova imatge gràfica de l'ESMUC

Arran de la participació en l'última edició del Saló de l'Ensenyament, Estúdia 2006, l'Escola ha presentat la seva nova imatge gràfica integrada per l'edició de tot el material informatiu referent als estudis, proves d'accés, normativa i titulacions que s'imparteixen a l'ESMUC. El grafisme, creat per la dissenyadora Mariona Rubio, apareix més nítid i unificat de traços i colors i s'acompanya de la inclusió d'una sèrie d'il·lustracions realitzades per Arnal Ballester (Barcelona, 1955).

Ballester ha desenvolupat la seva tasca professional majoritàriament en l'àmbit editorial, com a il·lustrador de llibres –més d'una cinquantena– i portadista. L'any 1993 li va ser atorgat el Premi Nacional d'Il·lustració de Llibres per a Nens del Ministerio de Cultura; l'any 1994, el premi Illustrators of the Year Award de la Fira del Llibre de Bolonya-UNICEF (1994) i l'any 1995 el Premi de la Crítica Serra d'Or. Els tres premis van reconèixer el seu treball en la sèrie *Los artísticos casos de Fricandó* (Ed. Destino), concebuda per acostar l'art contemporani a l'àmbit infantil.

Il·lustració de la titulació de composició
Autor: Arnal Ballester

L'any 1996 va ser un dels trenta il·lustradors seleccionats per a l'exposició commemorativa internacional del trentè aniversari de la Fira de Bolonya, "The Secret Garden", i l'any 2005 va formar part de la mostra "Ilustrísimos. Panorama de la ilustración infantil y juvenil en España". Darrerament s'ha especialitzat en la il·lustració en premsa, tot col·laborant en diverses publicacions periòdiques (*El País*, *El Mundo*, Grupo Z...), com també en la publicació de llibres d'imatges per a adults, sense oblidar el camp de la literatura infantil. Ballester és professor de l'Escola Massana d'Art i Disseny de Barcelona.

1 Conferència de Professorat de Piano de Catalunya

ESCOLA SUPERIOR
DE MÚSICA DE CATALUNYA
Barcelona
5 i 6 de maig de 2006

L'ESMUC organitza la 1a Conferència de Professorat de Piano de Catalunya

L'Escola Superior de Música de Catalunya organitza la 1a Conferència de Professorat de Piano de Catalunya, que tindrà lloc els dies 5 i 6 de maig a les seves instal·lacions, situades a l'edifici L'Auditori. Per fomentar la màxima participació i implicació dels centres, l'Escola hi ha convidat explícitament els equips directius i el professorat de piano dels conservatoris de grau mitjà, així com el professorat de piano dels centres que imparteixen el nivell mitjà i elemental.

El programa de la conferència, que inclou l'anàlisi i la revisió del model actual (elemental, mitjà, superior) i una anàlisi comparativa amb l'estat de l'ensenyament musical a altres països (gràcies al testimoni de prestigiosos ponents internacionals), serà presentat íntegrament en roda de premsa al final del mes d'abril. Per a més informació: www.esmuc.net/conferencia.piano.

La músiques íntimes de Joan Massià

per JORDI MASÓ

«És de tot cor i ben humilment que confesso que si de tota la vida el meu gran goig ha estat compondre, mai no havia pensat de publicar la meua música, que constitueix per a mi quelcom íntim i necessari espiritualment.»

Amb aquestes paraules s'adreçava Joan Massià als col·laboradors que van fer possible, l'any 1953, la primera edició del recull pianístic *Notes d'estiu*. Manuel Valls, en el seu llibre *La música catalana contemporània* (1960) parlava de les «atmosferes intimistes i profundament sensibles» de les obres de Massià. Potser aquest caràcter íntim de la música de Joan Massià, unit al tarannà modest i reservat del compositor, han fet que, malgrat ser considerat una de les figures més importants de la música catalana del segle XX, Joan Massià sigui encara un compositor per descobrir.

Nascut a Barcelona l'any 1890, va formar-se com a violinista a Brussel·les amb Alfred Marchot (il·lustre alumne del llegendari Eugène Ysaÿe). Entre els anys 1907 i 1914 va viure a París, on va tenir l'oportunitat de tractar amb Granados, Albéniz, Falla, Viñes i, sobretot, Pau Casals, amb el qual va mantenir una estreta amistat durant tota la vida. De tornada a Barcelona, va alternar una dedicació vocacional a la pedagogia del violí amb una intensíssima activitat concertística per les principals ciutats europees, formant un cèlebre duo amb l'extraordinà-

Joan Massià el 1934

ria pianista francesa Blanche Selva i, anys més tard, al costat de la seva esposa, la també pianista Maria Carbonell, dedicatòria de bona part de les seves obres. Massià va ser, a més, un dinamitzador entusiasta de la vida musical catalana, amb iniciatives com l'Associació d'Amics i Deixebles de Joan Massià i Maria Carbonell o l'Orquestra de Cambra Joan Massià, formada majoritàriament pels seus alumnes. Massià va morir l'any 1969 havent rebut molts honors d'institucions, com l'Estat francès, l'Ajuntament de Barcelona, o la Fundació Juan March, entre d'altres.

A París va tractar amb Granados, Albéniz, Falla, Viñes i, sobretot, Pau Casals, amb qui mantingué sempre una gran amistat.

L'obra creativa que ens ha deixat Joan Massià no és gaire extensa, però té un refinament i és d'una inspiració –però també d'un rigor– que l'hauria de fer mereixedora d'una difusió més àmplia. D'entrada sorprèn que, malgrat que fou un violinista excel·lent, Massià només dediqués quatre obres al seu instrument. Es tracta de peces per a violí i piano escrites *a la manera* de diversos compositors del passat: un *Amoroso* que parteix d'una melodia de Franz Schubert, un *Rigaudon* inspirat en Forqueray, la *Intrata* a partir de Francesco Gemignani i, finalment, una peça amb reminiscències del virtuosisme de Paganini o de Fritz Kreisler, l'*Allegro spiritoso*. Totes quatre són obres impecables des del punt de vista instrumental –no podia ser altrament–, però no són reveladores d'un llenguatge personal. Són més interessants, sens dubte, les *Set cançons*, escrites a partir de l'any 1949 sobre textos de Tomàs Garcés. Les cançons no només presenten els trets característics de la música de Massià, sinó que en algun cas són harmònicament més complexes i atrevides que cap altra obra del compositor.

Però el gruix més gran de la producció de Joan Massià és dedicat al piano, fet que pot resultar sorprenent en un violinista. En realitat Massià era també un pianista notable i un bon improvisador, segons que expliquen els oients privilegiats que van tenir la sort d'escoltar-lo. Sembla que moltes de les seves obres s'originaren com improvisacions que després anotava (malgrat que a vegades, per falta de temps o per desinterès del mateix compositor, algunes d'aquestes peces dissortada-

ARXIU MARIA MASSIÀ

ARXIU EBC

ARXIU EBC

Joan Massià amb la seva esposa Maria Carbonell, el novembre de 1965 (a dalt, dreta) i Blanche Selva (esquerra), amb qui formà un conegut duo

ment no passaven a un pentagrama).

La seva primera obra per a piano coneguda es remunta a l'any 1924, quan va escriure *El gorg negre*, primera peça del recull *Notes d'estiu*, una suite de sis peces escrites durant les vacances estivals d'un període de temps força llarg (entre 1924 i 1943). Manuel Valls, en l'obra abans esmentada, es referia elogiosament a les *Notes d'estiu* i comentava que «denoten un temperament cultivat i una intuïció musical traduïda en unes refinadíssimes realitzacions harmòniques». En origen, *El gorg negre* formava part d'una suite descriptiva de diversos indrets de Catalunya (a la manera de *Cerdanya* de Déodat de Severac). Algunes peces d'aquesta projectada suite van quedar en esbossos i d'altres es creu que foren completades però finalment desestimades pel mateix compositor, que només en conservà *El gorg negre*, que ha acabat essent potser l'obra més coneguda de Massià. Es tracta d'una petita peça d'encant innegable, amb un llenguatge proper al romanticisme tardà i a les

inflexions melòdiques de Gabriel Fauré.

Les dues peces següents de *Notes d'estiu*, *Dansa catalana* i *Scherzo*, van ser compostes deu anys més tard, el 1934, i presenten elements que suggereixen el folklore català amb un embolcall harmònic impressionista. L'*Scherzo*, potser la peça més ambiciosa de Massià, segueix el model dels *Scherzi* de Chopin, d'escriptura brillant i virtuosística, amb una secció central —el «Trio»— més lírica i reposada. En aquest *Scherzo*, ja hi són presents algunes de les característiques que marcaren tota la música de Massià: ús de quintes buides, acords amb

Va formar un cèlebre duo amb l'extraordinària pianista francesa Blanche Selva.

quartes i quintes paral·leles, fragments de politonalitat, girs melòdics propers a la música popular catalana i una escriptura pianística superba. Les *Notes d'estiu* continuen amb dues miniatures: la *Rondalla* de 1935 i la *Pastoral* de 1938. La primera s'acosta a l'intimisme del Schumann de les *Escenes d'infants* i porta el subtítol de *Conte* (i certament la música, sense evocar cap programa ni cap història concreta, té un caràcter narratiu notable). La *Pastoral* es titulava originàriament *Pastoral de Vano*, amb referència a una cançó d'Apelles Mestres, gran amic del compositor i un artista que el jove Massià sempre va admirar. Tanca el recull *Ocell de pedra*, de 1943, digne hereu dels il·lustres ocells de Ravel, Mompou o Granados, i una de les creacions més refinades de Massià.

Escrits entre els anys 1952 i 1953 els *Tres preludis* són harmònicament més complexos, i mostren un compositor de recursos més amplis que el de les *Notes d'estiu*. Els referents són també molt més diversos, però bé que l'empremta personal de Massià hi és sempre clara. Així, el primer preludi, *L'ermita*, mostra una influència òbvia de Mompou en l'evocació dels sons de les campanes, però amb unes harmonies en ocasions més aspres i dissonants. El segon preludi, *Libèl·lula*, combina la lleugeresa dels *motto perpetuo* de Mendelssohn amb les harmonies suggestives de Ravel. *Libèl·lula*, a banda de ser potser la peça

Joan Massià amb
Yehudi Menuhin

d'execució més difícil de Massià, és una de les més enginyoses i atractives, a causa de la constant irregularitat rítmica d'intencions descriptives evidents: el vol àgil i imprevisible de l'insecte del títol. El tercer preludi, *Preludi arcaic*, de factura més neoclàssica, té reminiscències de les obres modals de Debussy i tanca brillantment el cicle.

Tret dels dos quaderns d'*Apunts*, la resta de l'obra pianística de Joan Massià són peces soltes que no formen part de cap suite. L'*Impromptu en sol*, subtítulat *Jorn de festa*, va ser escrit l'any 1957 i és una divertida peça monotemàtica, en forma de brillant tocata. El «Sol» del títol no és només la tonalitat de l'*Impromptu* (sol major), sinó també una referència a la lluminositat solar radiant del dia que la música descriu. *El pla de les papallones*, escrita l'any 1942 però publicada només pòstumament, és una obra plàcida i de considerable extensió que podria recordar el primer Debussy (el de les *Arabesques* i de la *Suite Bergamasque*), però la lírica melodia central té un aire clarament català. *Intrada i giga*, dedicada al compositor basc José Antonio Donostia, és de l'any 1951 i, juntament amb l'*Allegro* i la *Sonatina*, constitueixen una aproximació de Joan Massià al neoclassicisme que coneixien molts compositors de l'època. Els models, en el cas de Massià, sembla que són les sonates per a teclat de Scarlatti o del pare Soler, amb un llenguatge harmònic dissonant (especialment en *Intrada i giga*). Es desconeix la data de composició de l'*Allegro* i de la *Sonatina*, publicats pòstumament l'any 1985. Ambdues peces prenen la forma d'invençions enginyoses a dues veus i van ser dedicades a la pianista Blanche Selva, companya en innumbrables gires de concerts.

Finalment, les dues col·leccions d'*Apunts* mostren el Massià més íntim i nostàlgic. El primer quadern

Tot i ser violinista, el gruix de les seves composicions són per a piano, instrument del qual també fou un intèrpret notable.

té finalitats didàctiques i inclou cinc petites peces fàcils que exploten les possibilitats de la posició fixa de la mà (com ja va fer Stravinski en la seva obra *Els cinc dits* o Bartók en els primers volums del *Mikrokosmos*). Les dues darreres peces del quadern són per a piano a quatre mans, amb una part molt simple per a l'alumne i l'altra una mica més elaborada per al professor. La primera d'aquestes peces, *El petit Narcís*, és dedicada al compositor Narcís Bonet, que llavors era un nen;

la segona és una deliciosa cançó de bressol titulada *L'Àngel somniador*.

El segon quadern dels *Apunts*, a diferència del primer, no té voluntat pedagògica, sinó que són breus peces de concert que van ser escrites durant un extens període de temps i reunides per ser publicades conjuntament en un sol volum. L'epigramàtica *Enyorança* obre el quadern, que continua amb una *Cançó*, dedicada a la mare del compositor i escrita l'any 1935 en l'estil romàntic d'*El gorg negre*. Segueixen *El balanci*, una nova aproximació al mon subtil de Mompou, escrita l'any 1945, i *Sesta* del 1952. Tanca el recull *Estudi*, de 1945, que rememora una vegada més les brillants figuracions de la música de Scarlatti.

Aquest text és una versió ampliada del que es va publicar al llibret del CD Joan Massià: obra completa per a piano, editat pel segell discogràfic Anacrusi (AC054) i interpretat per Jordi Masó amb la col·laboració de Marisa Ruiz i Magaldí en les dues peces de piano a quatre mans.

Jordi Masó és pianista, professor a l'ESMUC i al Conservatori de Granollers. Entre els seus més de trenta enregistraments discogràfics, destaquen les integrals pianístiques de Frederic Mompou, Robert Gerhard, Joaquim Homs i el pare Donostia per a Naxos/Marco Polo i de Ricard Lamote de Grignon i Joan Massià per a Anacrusi. Actualment està enregistrant la integral de Joaquín Turina per a Naxos.

Activitats

abril 2006

Concert del professorat de l'Escola
Raul García, trombó, i Albert Giménez, piano
 Dia 25, 19 h / Aula d'orquestra

Obres d'A. Lebedev, H. Tomasi, C. Debussy, A. Civilotti i E. Ewazen.

Departament de Jazz i Música Moderna / Presentació
Presentació del llibre d'Enric Alberich *Fonaments del llenguatge musical*
 Dia 3, 19 h / Aula de cor

A càrrec de Manel Camp.

Enric Alberich Artal és compositor, pianista i pedagog, i llicenciat *magna cum laude* pel Berklee College of Music de Boston. Ha estat director de L'Aula de Música Moderna i Jazz entre els anys 1995 i 2001.

Fins ara, l'aprenentatge de les disciplines del jazz i la música moderna només disposava de materials didàctics escrits en anglès o en castellà. La col·lecció «Textos de Música Moderna» de l'editorial DINSIC, en la qual es publica el llibre d'Alberich, és la primera iniciativa que posa a l'abast del públic llibres de text i d'exercicis escrits en català.

Departament de Jazz i Música Moderna / Classe magistral
 Dia 7, d'11 a 14 h / Aula 111
Classe magistral de trombó

A càrrec d'Ilja Reijngoud.

Departament de Sonologia / Seminari
 Dia 3, de 18 a 19,30 h / Aula 346
Seminari de sonologia

A càrrec d'Enric Guaus i Emilia Gómez, professors de l'Escola i del Grup de Tecnologia Musical de la UPF.

L'objectiu principal d'HARMOS, un projecte de recerca i desenvolupament subvencionat per la Comissió Europea, és desenvolupar una col·lecció multimèdia amb més de 500 hores de classes magistrals impartides per diferents professors europeus, i fer-la accessible *online*. Aquestes classes han estat enregistrades i anotades, seguint criteris pedagògics, en diferents institucions educatives europees, entre les quals hi ha l'Escola Superior de Música de Catalunya. Un cop finalitzat el producte, es farà un repàs dels objectius, tasques i resultats aconseguits.

Departament de Sonologia / Seminari
 Dia 24, de 18 a 19,30 h / Aula 346
Seminari de sonologia

A càrrec de Marc Vinyes Raso, llicenciat en Matemàtiques, enginyer de telecomunicacions, aficionat a la producció musical i guitarrista *amateur*.

En aquesta sessió s'analitzarà una tècnica que, en determinats casos, permet extreure d'una mescla les pistes amb pa-

noramització diferenciada d'aquelles amb les quals va ser produïda. També es presentarà un *plugin* VST que, assistit per un humà, permet aplicar aquesta tècnica en temps real per efectuar tasques d'anàlisi o remescla en certes produccions musicals comercials.

Departament de Música Tradicional / Concert
Concert de la cobla de l'escola
 Dia 5, 18 h / Aula d'orquestra

Departament de Música Tradicional / Taller
 Dies 5, 19 i 26, de 18,30 a 21,15 h / Aula 354
Dues visions actuals de la composició per a cobla

A càrrec de Xavier Pagès i Jordi Molina.

Programa:

Dia 5: Xavier Pagès. La sessió versarà sobre les característiques i possibilitats de la cobla en el seu vessant més proper a la música clàssica i contemporània de concert.
 Dies 19 i 26: Jordi Molina. Aquesta sessió tractarà sobre altres influències estètiques en la música de cobla: possibilitats tècniques, adaptació i nous llenguatges en la interpretació dels instruments tradicionals i incorporació en altres formacions.

Departament de Música Tradicional / Presentació
Presentació del llibre de Joan Elias *24 estudis per a tenora i tible*
 Dia 25 / d'11,30 a 13 h / Aula de cor

A càrrec de Joan Elias i Jordi Vilaró.

Departament de Musicologia / Seminari
 Dia 26, de 18 a 21 h / Aula 345
Polifonies populars de Sardenya

A càrrec d'Ignazio Macchiarella, doctor i professor a la Universitat de Cagliari (Sardenya). És especialista en l'estudi de les polifonies de tradició oral de Còrsega, Sardenya i Sicília.

Departament de Música Clàssica i Contemporània / Concert
Concert de percussió. Intercanvi amb Musikene
 Dia 28, 19 h / Aula d'orquestra

Per consultar totes les activitats: www.esmuc.net

ESCOLA
 SUPERIOR
 DE MÚSICA DE
 CATALUNYA

Padilla, 155 - Edifici L'Auditori
 08013 Barcelona
 Tel.: (+34) 935 523 011
 Fax: (+34) 935 497 108
 A/e: info@esmuc.net
 Internet: www.esmuc.net

LAURA COMA

Toni Flotats

Responsable del Parc d'Instrumentes

“Un bon instrument esdevé amb el temps altament rendible”

per RUT MARTÍNEZ

–Què entenem per Parc d'Instrumentes?

–El Parc és un servei transversal de l'Escola que es vincula fonamentalment amb les disciplines instrumentals dels departaments de Música Clàssica i Contemporània, Música Antiga, Jazz i Música Moderna i Música Tradicional, tot i que esporàdicament determinades àrees de Musicologia o Pedagogia també n'utilitzen el material.

–De quin nombre d'instruments estem parlant?

–Ara per ara, n'hi ha al voltant d'un miler, si comptem des d'un cròtal fins a un gran cua. Amb tot, el Parc inclou instruments de tot tipus, siguin o no difícils de trobar.

–Recentment, el prestigiós pianista Paul Badura-Skoda remarcava la qualitat dels pianos de l'ESMUC. Hi ha algun instrument del qual estiguis especialment orgullós?

–Segurament d'algun dels clavicèmbals del constructor català Joan Martí i Llobet, com també dels excel·lents Steinway & Sons de què disposa l'Escola.

–Quins són els requeriments bàsics per garantir el bon manteniment dels instruments? Hi ha algun procediment preestablert?

–Personalment, entenc el manteniment dels instruments a tres nivells. El primer, el personal, és el que fa el músic i inclou aspectes tan bàsics com desar l'instrument net després de tocar; el segon és el manteniment tècnic especialit-

zat segons la tipologia i l'ús de l'instrument; i per últim, hi ha el manteniment que pot fer únicament el constructor i que inclou un reglatge i una revisió més acurada. Aquest últim estadi s'associa al creador o fabricant que estableix la marca original de la peça.

–S'usen molt, els instruments del Parc? Qui els pot fer servir?

–L'objectiu bàsic, el que dona sentit al Parc d'Instrumentes, és el fet de donar suport a l'estudi, la docència, i fins i tot la recerca que es desenvolupa a l'Escola. D'aquí, doncs, que l'ús del patrimoni instrumental de l'ESMUC el realitzin fonamentalment els alumnes i professors de l'Escola. És ben probable que, avui per avui, els nostres siguin els instruments més tocats de Catalunya. Això converteix el Parc en una mena de banc de proves instrumental.

–Quins són els criteris d'adquisició que regeixen el Parc?

–Bàsicament, ens adaptem a les demandes vinculades amb les assignatures i els cursos d'especialització que programa l'Escola. Si em demanes, però, què m'agradaria que inclogués el Parc, et diré que els instruments necessaris per fer possible la interpretació de tot tipus de repertoris. Tot sovint rebem peticions de préstec de diverses formacions orquestrals, i això evidencia que estem pràcticament omplint un buit: tota orquestra hauria de tenir un parc d'instruments propi. D'aquí que la creació del Parc de l'ESMUC hagi estat pionera.

–A què atribueixes aquestes mancances?

–Sobretot a la manca d'inversió en equipament instrumental. Tradicionalment, la compra d'instruments ha estat sempre un dels punts on retallar els pressupostos. Només cal veure, per exemple, el nombre d'arpes, marimbres o timbals d'orquestra que hi ha a Catalunya. Cal tenir en compte, però, que un bon instrument esdevé, amb el temps, altament rendible, es pot amortitzar durant molts anys. Hem de treballar molt per potenciar, en alguns casos fins i tot implantar, criteris com la inversió, el manteniment, el transport, la cobertura que les assegurances donen a aquest tipus de serveis... Tot això ja està molt assumit a altres zones d'Europa, i hi ha empreses especialitzades en aquest tipus de serveis. A això cal sumar que a les escoles s'inclouen assignatures relacionades amb el coneixement i el manteniment dels instruments. L'objectiu, en aquest sentit, és clar: aconseguir que sigui l'alumne qui decideixi i triï l'instrument, basant-se en el seu propi criteri.

–A títol personal, quins són els objectius que t'has marcat a curt termini?

–Completar el catàleg del Parc d'Instrumentes i documentar-ne el funcionament perquè esdevingui una eina útil per a l'Escola. També m'agradaria projectar, fins i tot reivindicar, la figura del constructor d'instruments; deixar constància de la seva tècnica, tal com passa amb els intèrprets. De fet, estem treballant en el que serà una filmació del procés de construcció d'alguns instruments, així com en un programa de control d'afinacions de pianos.